



Sygn. akt V CK 355/05

## **WYROK**

### **W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ**

Dnia 7 grudnia 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

*SSN Irena Gromska-Szuster (przewodniczący)*

*SSN Teresa Bielska-Sobkowicz*

*SSN Zbigniew Strus (sprawozdawca)*

w sprawie z powództwa "E.(...)" Spółki z o.o. w W. przeciwko "N.(...)" S.A. w likwidacji w W. o zapłatę, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 grudnia 2005 r., kasacji strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 14 stycznia 2005 r., sygn. akt I ACa (...),

**oddala kasację i zasądza od strony pozwanej na rzecz strony powodowej 1800 (tysiąc osiemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

#### Uzasadnienie

Sąd Apelacyjny po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji pozwanej „N.(...)” Spółki Akcyjnej od wyroku umarzającego postępowanie co do kwoty 108 301,91 zł z odsetkami a zasądającego na rzecz powodowej Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością 86 630,40 zł z odsetkami i kwotą 9 397,90 zł tytułem zwrotu kosztów procesu zmienił zaskarżone orzeczenie w części dotyczącej kosztów procesu obniżając je do kwoty 2 119 zł, a poza tym oddalił apelację i orzekł o zwrocie kosztów postępowania apelacyjnego na rzecz powódki.

W uzasadnieniu aprobowano ustalenia faktyczne sadu pierwszej instancji, wskazujące, że spośród robót instalacyjnych zamówionych przez pozwaną (automatyka wentylacji i klimatyzacji w budynku opery), powodowa spółka nie wykonała nawilżaczy parowych a wystawienie faktury było przedwczesne i niezgodne z rzeczywistym stanem wykonanych robót, natomiast odnośnie do robót pozostałych objętych fakturami powódki były one wykonane, odebrane i niezapłacone do kwoty 86 630,90 zł. Zmiana rozliczenia kosztów procesu uwzględniała fakt cofnięcia roszczenia o należność za roboty niewykonane dokonanego bez zrzeczenia się roszczenia, w związku z czym powódka odpowiada za niekorzystny dla siebie wynik procesu co do kwoty 108 301,91 zł ponosząc większą część kosztów procesu. W pozostałym zakresie wyrok sądu pierwszej instancji był prawidłowy, przy czym w uzasadnieniu wyeksponowano brak w sprzeczności od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym szczegółowych zarzutów odnośnie do roszczeń, które nie zostały cofnięte a niezależnie od tego bezzasadność zarzutów podnoszonych w późniejszym postępowaniu mających wykazać, że nie doszło do zawarcia umowy między stronami ze względu na brak umocowania działającego, w imieniu pozwanej spółki R. K.

Kasacje od tego wyroku wniosła pozwana opierając ją na drugiej podstawie, którą wyczerpują następujące zarzuty:

1. naruszenie art. 503 § 1 k.p.c. i art. 479<sup>14</sup> k.p.c. przez uznanie, że w sprawie gospodarczej rozpoznawanej w postępowaniu upominawczym pozwany traci prawo podnoszenia wniosków dowodowych, zarzutów oraz okoliczności faktycznych jeżeli nie zgłosił ich w sprzeczności od nakazu zapłaty,

2. naruszenie art. 217 k.p.c. i art. 505 § 1 k.p.c. przez uznanie, że pierwszy z wymienionych przepisów nie ma zastosowania po wniesieniu sprzeciwu od nakazu zapłaty,

3. naruszenie art. 233 k.p.c. przy ocenie wiarygodności zeznań świadków Z. i K. a odmówienie wiary zeznaniom św. K.,

4. naruszenie art. 479<sup>12</sup> wskutek oparcia orzeczenia na dowodach nieprzedstawionych przez powoda w pozwie.

Skarżąca wnosiła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu oraz o zasądzenie kosztów procesu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Sąd Najwyższy w składzie rozpoznającym sprawę podzielił trafność wykładni art. 503 § 1 k.p.c. prowadzącej do wniosku, że prawo wniesienia sprzeciwu od nakazu

zapłaty wydanego w sprawie gospodarczej w postępowaniu upominawczym zawiera w sobie prekluzję procesową zarzutów, poza zarzutami przewidzianymi w art. 25 § 2, art. 1105 § 2 i 3 k.p.c. Mogą być one podnoszone w terminie określonym w art. 217 § 1 k.p.c. lub na podstawie przewidzianej w art. 207 § 3 k.p.c. Wniosek taki wypływa z równorzędności postępowania nakazowego i upominawczego niedopuszczającego stosowania w postępowaniu upominawczym, w drodze analogii przepisów dotyczących postępowania nakazowego. W postępowaniu upominawczym nie został bowiem przewidziany - odmiennie niż w postępowaniu nakazowym (art. 495 § 3 k.p.c.) - rygor pominięcia okoliczności faktycznych, zarzutów i wniosków dowodowych w razie ich niezgłoszenia w sprzeciwie (wyroki SN z 13 grudnia 2003 r. I CK 363/02, OSP 2004/11/142; z 23 lutego 2005 r., III CK 323/04 – niepubl.). Postępowanie upominawcze nie wymaga dowodów utrwalonych w odpowiedniej postaci, jak wymaga tego art. 485 k.p.c., w związku z czym rygory mające zabezpieczać jego sprawność muszą być mniejsze - umożliwiające zgłaszanie twierdzeń i zarzutów stosownie do ujawniania się okoliczności spornych.

Należy zatem zgodzić się co do zasady z trafnością zarzutów kasacji dotyczących tej części uzasadnienia zaskarżonego wyroku, z tym jednak zastrzeżeniem, że nie usprawiedliwiają one wniosków kasacji.

Zawarcie umowy o wykonanie robót z zakresu automatyki klimatyzacji i wentylacji zostało wykazane oświadczeniami woli obydwu stron sporu, przy czym według ustaleń przyjętych za podstawę wyroku R. K. działał z upoważnienia organów uprawnionych do reprezentacji pozwanej a zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. ogranicza się do własnej oceny wiarygodności wymienionej osoby oraz D. Z., tj. zarzutu niepodlegającego weryfikacji w toku postępowania kasacyjnego, tym bardziej, że jak wykazał Sąd Apelacyjny pozwana przyznawała fakt zawarcia umowy a swoimi dokumentami składanymi inwestorowi potwierdziła wykonanie robót.

Dlatego na podstawie art. 393<sup>12</sup> k.p.c. kasacja podlegała oddaleniu. O kosztach procesu na rzecz strony powodowej, która wniosła odpowiedź na kasację orzeczono na podstawie art. 99 k.p.c.